

Nr 24.

Av herr **von Friesen**, *angående viss ändring i förordningen om erkända sjukkassor.*

I förordningen om erkända sjukkassor § 23 stadgas bland annat att sjukpenning ej må utgivas i anledning av ålderdomssvagheter som icke är förenad med verklig sjukdom. Mot den tankegång som ligger till grund för bestämmelsen kan givetvis intet anföras. När det gäller den praktiska tillämpningen av föreskriften i fråga bli svårigheterna större. Det är nämligen i många fall mycket svårt att avgöra vad som i det föreliggande fallet är att rubricera som ålderdomssvagheter, respektive sjukdom. Läkaren är givetvis mera beredd att så till vida tillmötesgå patienten att han hellre finner sjukdom föreligga, vilket ju blir till patientens fördel och dessutom besparar läkaren skyldigheten att direkt säga till patienten att det hela rör sig om ålderdomssvagheter och följaktligen är något obotligt.

För att på ett tillfredsställande sätt lösa dessa svårigheter synes det mig riktigast att införa en viss övre åldersgräns ovanför vilken icke sjukpenning må utbetalas. Jag anser lämpligt att sätta denna gräns till 67 år efter vilken ålder alltså avgiften må uppbäras endast för sjukvårdsersättning. En icke oväsentlig besparing skulle härigenom vinnas utan att detta medför olägenheter av social natur eller på något sätt kan anses inkräkta på sjukvårdsersättningens legitima verksamhetsområde. Lagen om allmän pensionsförsäkring förutsätter pensionsrätt vid 67 års ålder, då detta torde vara en tidpunkt vid vilken ett övervägande antal människor äro oförmögna att försörja sig genom arbete. Sjukpenning bör aldrig utgå vid sådan arbetsförmåga som icke är helt orsakad av sjukdom, ej ens den förening av sjukdom och ålderdomssvagheter som torde vara den vanligast förekommande anledningen vid sökande av sjukhjälp i de högre åldrarna.

Med stöd av vad jag sålunda anförat får jag yrka,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär sådan ändring i sjukkassoförordningen att rätten till sjukpenning upphör året näst efter det medlemmen fyllt 67 år.

Stockholm den 15 januari 1941.

Bertil von Friesen.

